

Sygn. akt I ACz 459/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Krzysztof Sobierajski (spr.)

Sędziowie SSA Maria Kus-Trybek

SSA Anna Kowacz-Braun

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. - (...) A. J., M. P. Sp. j. w G.

przeciwko (...) SA w S.

o zakazanie czynu nieuczciwej konkurencji

na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 5 listopada 2012 roku, sygn. akt IX GC 14/11

postanawia

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 459/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji przyznał biegłemu P. O. wynagrodzenie za opracowanie opinii uzupełniającej w kwocie 2.500,90 zł oraz należność za stawiennictwo na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2008 roku w kwocie 67,90 zł, tj. łącznie 2.568,80 zł. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że biegły sporządził opinię uzupełniającą i na wezwanie Sądu stawiał się na rozprawie w celu złożenia wyjaśnień, co na podstawie art. 288 k.p.c., art. 89 i 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz na podstawie § 1 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym uprawnia do żądania stosownego wynagrodzenia. W ocenie Sądu biegły spełnił wymogi wynikające z § 12 i 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, gdyż przedstawił rachunki zatwierdzone przez Oddział (...) tut. Sądu, opiewające na iloczyn czasu pracy i obowiązujących stawek godzinowych, wraz z kartą pracy, oraz podał kwotę poniesionych kosztów. Sąd zasądził biegłemu wynagrodzenie na zasadzie art. 288 k.p.c.

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego złożyła strona pozwana zarzucając mu naruszenie 1) art. 288 k.p.c. w zw. z art. 89 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez nieuzasadnione zawyżenie wynagrodzenia biegłego P. O. za opracowanie opinii uzupełniającej do kwoty 2.500,90 zł, z pominięciem następujących okoliczności decydujących o konieczności obniżenia wynagrodzenia: a) przyznanego przez biegłego braku kwalifikacji do wykonania przedmiotowej opinii uzupełniającej, b) powtórzenie przez biegłego w opinii uzupełniającej obszernych fragmentów z pierwotnej opinii tego biegłego z dnia 21 kwietnia 2012 roku, a także z opinii biegłej U. T. sporządzonej w innej sprawie sądowej toczącej się w tutejszym sądzie w sprawie I C 894/10, c) przygotowanie opinii uzupełniającej nie wymagało od biegłego ponownego zapoznawania się z materiałem

sprawy, gdyż ten był tożsamy z materiałem będącym podstawą dla wydania opinii pierwotnej z kwietnia 2012 roku, a istotna część opinii uzupełniającej, jak również samych prac nad nią została wykonana w oparciu o własne postępowanie dowodowe przeprowadzone przez biegłego bez zgody i upoważnienia Sądu; 2) § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym poprzez jego niezastosowanie, mimo iż praca zlecona biegłemu została wykonana wadliwie i niezgodnie z zaleceniem Sądu; 3) art. 89 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia poprzez uznanie, iż nakład pracy wymagany dla sporządzenia opinii uzupełniającej w przedłożonym kształcie przekraczał dziesięć godzin, a zatem odpowiadające mu wynagrodzenie przekraczało 224,86 zł, tj. 12 % kwoty bazowej. Strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia przez Sąd Okręgowy w zaskarżonej części i przyznanie biegłemu wynagrodzenia za opracowanie opinii uzupełniającej w kwocie 224,86 zł oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do zapisu art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. Natomiast zgodnie z art. 89 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii (ust.1), a wysokość wynagrodzenia za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków, o których mowa w ust. 1 - na podstawie złożonego rachunku (ust. 2). Wbrew zatem twierdzeniu strony pozwanej Sąd I instancji, po przedłożeniu przez biegłego, który sporządził opinię w sprawie, rachunku, sprawdzonego przez Oddział (...) Sądu Okręgowego, był uprawniony przyznać mu wynagrodzenie z uwzględnieniem kryteriów przywołanych w art. 89 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Należy zauważyć, że § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym wskazuje, że należności biegłych ustala się i przyznaje na podstawie przedstawionych rachunków i innych dokumentów sprawdzonych przez głównego księgowego sądu wypłacającego należność lub przez innego pracownika wyznaczonego przez prezesa sądu.

W świetle powyższego na gruncie niniejszej sprawy nie można uznać, że przyznanie biegłemu P. O. wynagrodzenia za opracowanie opinii uzupełniającej w wysokości 2.500,90 jest nieuzasadnione. Nie rzutuje na wysokość wynagrodzenia zasądanego na rzecz biegłego przywoływane przez stronę pozwaną stwierdzenie biegłego zawarte w opinii uzupełniającej (k. 8), że nie jest specjalistą z zakresu orzecznictwa patentowego, gdyż nie jest to równoznaczne ze stwierdzeniem, że nie posiada kwalifikacji do wykonania opinii uzupełniającej. Nie podważa także wiarygodności opinii biegłego powołanie przez niego w opinii uzupełniającej fragmentów z jego opinii z dnia 21 kwietnia 2012 roku, a także fragmentów zawartych w opinii biegłej U. T. sporządzonej w innej sprawie. Opinia uzupełniająca ze swej natury odwołuje się do pierwotnej opinii bazując na zawartych w niej ustaleniach. Mimo, iż biegły dysponuje już wiedzą, jaką uzyskał przy sporządzaniu opinii pierwotnej, przy redagowaniu opinii uzupełniającej uwzględnić musi dodatkowe elementy wymagające analizy całości zgromadzonego dotychczas materiału, co może być równie, a czasami nawet bardziej czasochłonne jak sporządzenie pierwotnej opinii. Powoływanie się przez biegłego na opinie innych biegłych też nie dyskredytuje sporządzonej opinii. Składniki opinii, który wskazywałby, że biegły przeprowadził czynności, do których nie był uprawniony podlegają ocenie Sądu orzekającego w sprawie w kontekście przydatności zawartych w niej wniosków.

W tym miejscu należy podkreślić, że przyznanie wynagrodzenia biegłemu za wykonaną na zlecenie Sądu pracę, nie jest uzależnione od uznania sporządzonej przez niego opinii za prawidłową, a jedynie od samego skorzystania z jego usług (por. postanowienie SN z dnia 24 maja 1973 r., II CZ 64/73, LEX nr 7260). W związku z tym przywołane zarzuty przedłożone przez żalącego względem sporządzonej w sprawie opinii uzupełniającej nie wpływają na ocenę prawidłowości wydanego przez Sąd I instancji postanowienia przyznającego biegłemu wynagrodzenie.

Wbrew twierdzeniu strony pozwanej nie doszło do naruszenia § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym. Uzupełniająca opinia biegłego nie została bowiem wykonana wadliwie, czy też niezgodnie z zaleceniem sądu. Biegły został zobowiązany na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2012 roku (k. 506) do opracowania opinii uzupełniającej celem udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy rozwiązania nowatorskie stwierdzone przez niego są objęte zastrzeżeniami do wzoru. Biegły w sporządzonej opinii uzupełniającej odpowiedział na tak postawione przez Sąd pytanie. Również zakwestionowany przez stronę pozwaną nakład pracy wymagany dla sporządzenia opinii uzupełniającej jest nietrafny. Opinia uzupełniająca bowiem, jak już zwrócono uwagę, nie może być automatycznie traktowana jako prostsza do sporządzenia, mniej wymagająca i nie tak czasochłonna, jak opinia pierwotna. W związku z tym za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 89 ust. 1, 2 i 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku.

Wobec powyższego należy uznać, iż zarzuty zawarte w zażaleniu strony pozwanej są niezasadne. Dlatego Sąd Apelacyjny w Krakowie działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił złożone przez stronę pozwaną zażalenie.